

PROP DE VOSALTRES

Un curs eclesial marcat pel Jubileu

Estimats diocesans:

El Jubileu que ha convocat el papa Francesc per a l'any 2025 és un moment de gràcia especial per a l'Església. A la convocatòria s'anuncia que l'Any Sant començarà el dia 24 de desembre de 2024, obrint la Porta Santa de la Basílica de sant Pere de Roma. El Papa continua afirmant que «estableixo, a més, que el diumenge 29 de desembre d'enguany a totes les catedrals i cocate-drals els bisbes diocesans celebrin l'Eucaristia com a obertura solemne de l'Any Jubilar. Durant l'Any Sant, que a les Esglésies particulars finalitzarà el diumenge 28 de desembre de 2025, s'ha de procurar que el Poble de Déu pugui acollir, amb plena participació, tant l'anunci d'esperança de la gràcia de Déu com els signes que proven la seva eficàcia».

El passat dia 9 de juny ja vaig escriure en aquest mateix espai sobre l'esdeveniment jubilar. Ho vaig fer per anunciar el document de convocatòria del Papa que va datar el 9 de maig. Segurament tornarem a parlar-ne en més ocasions. Sobretot, quan concretem els actes que la nostra diòcesi tingui previst realitzar. L'escrit d'avui té com a objecte comentar els signes d'esperança que conté aquest document papal. Són signes que ens apropen a les situacions complicades que el nostre món viu actualment i la visió esperançada que naix de la paraula de l'evangeli, amb la resposta i col·laboració de l'ésser humà, que es compromet des de la seva fe a participar en les dificultats i en els goigs dels seus semblants.

El primer signe d'esperança es concreta en la pau per a tot el nostre món. Després d'una breu consideració per l'enorme i tràgica quantitat de guerres en aquests moments, el Papa llença una pregunta commovedora: és somiar massa que les armes callin i deixin de provocar destrucció i mort? Deixem que el Jubileu ens recordi que «als qui treballen per la pau, Déu els reconeixerà com a fills seus» (Mt 5,9). L'exigència de la pau ens interpel·la a tots.

Mirar cap al futur amb esperança equival a tenir una visió de la vida plena d'entusiasme per compartir-la amb els demés. Hi ha una realitat clara i preocupant, la de la disminució de la natalitat. L'obertura a la vida amb una maternitat i paternitat responsables és el projecte que el Creador ha inscrit al cor i al cos d'homes i dones, una missió que el Senyor ha confiat als esposos i al seu amor ple. El desig dels joves per engendrar nous fills com a

fruit de la fecunditat del seu amor és un signe i un motiu d'esperança.

En aquest Any Sant tots estem cridats a ser signes tangibles d'esperança per a tantes persones, germans nostres, que viuen en condicions de penúria. El Papa pensa en els presos i proposa als governants de tot el món que assumeixin i donin suport a iniciatives que retornin l'esperança a les persones privades de llibertat; que busquin itineraris de reinserció a la comunitat i compromís en l'observació de les lleis dels seus respectius països.

Que el Jubileu sigui una ocasió per estimular els joves ajudant-los a evitar els riscos de les drogues i la delinqüència i afavorint les seves ànsies de futur, de llibertat i de solidaritat amb totes les oportunitats que estem obligats a posar a les seves mans per no perdre l'esperança.

Acaba aquesta relació de signes amb tres grans paraules que reflecteixen preocupants realitats que commouen molt al papa Francesc: els migrants, els ancians i els pobres. Donem a tots ells motius perquè, amb tracte afectuós i reconeixent les enormes dificultats que afronten durant grans etapes de les seves vides, recuperin l'esperança.

Invito a un compromís explícit a totes les comunitats cristianes en aquest Any Jubilar.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Dos joves de Lleida de missió a Bolívia durant l'agost

Dos joves de Lleida, Pau Manzano i Nil Viladeva, estudiants del Col·legi Episcopal, han participat al llarg del mes d'agost en un voluntariat missioner a Bolívia dins del projecte «Face to face» vinculat a l'Acció Catòlica General, que ofereix viure una experiència missionera realitzant un servei missioner.

Concretament, els joves han treballat a la parròquia de la Encarnación de Huarina, a la diòcesi del

Alto, on han col·laborat en un centre de discapacitat intel·lectual, en les activitats parroquials d'anunci de l'Evangeli i en projectes socials amb infants.

Els lleidatans es van integrar al grup de voluntaris d'Acció Catòlica General Espanyola, que han participat en aquesta missió a la Paz amb la comunitat parroquial de Jesús Obrero, la comunitat de Crist Pastor i les Salesianes Missioneres.

CERCA DE VOSOTROS

Un curso eclesial marcado por el Jubileo

Queridos diocesanos:

El Jubileo que ha convocado el papa Francisco para el año 2025 es un momento de especial gracia para la Iglesia. En la convocatoria se anuncia que el Año Santo empezará el día 24 de diciembre de 2024 abriendo la Puerta Santa de la Basílica de san Pedro de Roma. Continúa el Papa afirmando que «establezco, además, que el domingo 29 de diciembre de este año en todas las catedrales y catedrales los obispos diocesanos celebren la Eucaristía como apertura solemne del Año Jubilar. Durante el Año Santo, que en las Iglesias particulares finalizará el domingo 28 de diciembre de 2025, se ha de procurar que el Pueblo de Dios pueda acoger, con plena participación, tanto el anuncio de esperanza de la gracia de Dios como los signos que prueban su eficacia».

El pasado día 9 de junio ya escribí en este mismo lugar sobre el acontecimiento jubilar. Lo hice para anunciar el documento de convocatoria del Papa que fechó el 9 de mayo. Seguramente volveremos sobre ello en más ocasiones. Sobre todo cuando concretemos los actos que nuestra diócesis tenga previsto realizar. El escrito de hoy tiene como objeto comentar los signos de esperanza que contiene dicho documento papal. Son signos que nos acercan a las situaciones complicadas que nuestro mundo vive en la actualidad y la visión esperanzada que nace de la palabra del evangelio, con la respuesta y colaboración del ser humano, que se compromete desde su fe a participar en las dificultades y en los gozos de sus semejantes.

El primer signo de esperanza se concreta en la paz para todo nuestro mundo. Tras una breve consideración por la enorme y trágica cantidad de guerras en estos momentos, el Papa lanza una pregunta conmovedora: ¿es demasiado soñar que las armas callen y dejen de provocar destrucción y muerte? Dejemos que el Jubileo nos recuerde que «a quienes trabajan por la paz, Dios los reconocerá como hijos suyos» (Mt 5,9). La exigencia de la paz nos interpela a todos.

Mirar al futuro con esperanza equivale a tener una visión de la vida llena de entusiasmo para compartirla con los otros. Hay una realidad clara y preocupante de la disminución de la natalidad. La apertura a la vida con una maternidad y paternidad responsables es el proyecto que el Creador ha inscrito en el corazón y en el cuerpo de hombres y mujeres, una misión que el Señor ha confiado a los esposos y a su pleno amor. El deseo de los jóvenes por engendrar nuevos hijos como fruto de la fecundidad de su amor es un signo y un motivo de esperanza.

En este Año Santo todos estamos llamados a ser signos tangibles de esperanza para tantas personas, hermanos nuestros, que viven en condiciones de penuria. Piensa el Papa en los presos y propone a los gobernantes de todo el mundo que asuman y respalden iniciativas que retornen la esperanza a los privados de libertad; que busquen itinerarios de reinserción a la comunidad y compromiso en la observancia de las leyes de sus respectivos países.

Que el Jubileo sea una ocasión para estimular a los jóvenes ayudándoles a evitar los riesgos de las drogas y la delincuencia y favoreciendo sus ansias de futuro, de libertad y de solidaridad con todas las oportunidades que estamos obligados a poner en sus manos para no perder la esperanza.

Termina esta relación de signos con tres grandes palabras que reflejan preocupantes realidades que conmueven mucho al papa Francisco: los migrantes, los ancianos y los pobres. Démosles a todos ellos motivos para que, con trato afectuoso y reconociendo las enormes dificultades que afrontan durante grandes etapas de sus vidas, recobren la esperanza.

Invito a un compromiso explícito a todas las comunidades cristianas en este Año Jubilar.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El retaule de Santa Úrsula torna a Sant Llorenç restaurat

El retaule de Santa Úrsula de l'església de Sant Llorenç de Lleida ha tornat a casa després que s'hagi completat la seva restauració al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya de Valldoreix (CRBMC). Aquesta obra, datada a l'entorn de 1360, es va desmuntar durant les obres de restauració de Sant Llorenç de l'any passat i es va decidir no tornar-la a muntar fins després de sotmetre-la a una restauració pels problemes que presentava, en part, per les humitats del mur al qual estava adossada.

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha aportat 32.000 euros a través d'una subvenció per cobrir una part dels 70.000 que ha costat la restauració, per a la qual també s'ha demanat la col·laboració dels fidels.

Sota la direcció del conservador-restaurador Aleix Barberà, s'ha netejat la brutícia acumulada, s'han consolidat els materials degradats, s'ha reintegrat el que estava trencat i s'ha pintat. La seva restauració ha permès fer un estudi a fons del retaule i, abans d'intervenir-hi, es va digitalitzar en 3D per tal que quedés documentat el seu estat previ a la intervenció.

El retaule, titulat *Santa Úrsula i les Onze Mil Verges*, té unes dimensions de 290x290 centímetres. Presideix el retaule la imatge de santa Úrsula amb una palma i un llibre. Consta de dues ales que contenen un total de vuit compartiments amb imatges de verges màrtirs i on es representa la història de la santa. La historiografia ha relacionat el retaule amb el mestre d'obres Jaume Cascalls i la data de la seva creació es podria situar al voltant de l'any 1360.

Aitona honora santa Teresa Jornet

Aitona va fer festa grossa el passat 26 d'agost per honorar la seva santa, Teresa Jornet Ibars, nascuda en aquest poble del Baix Segre el 1843, en el dia de la seva festa litúrgica i com a patrona de l'ancianitat. La celebració es va iniciar a la capella de la residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats, que va acollir l'acte central de la festa, l'Eucaristia presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel rector d'Aitona, Mn. Paul Feçeta; el rector de Soses, Casildo Rodríguez; i Mn. Víctor Martínez, de la parròquia de Santa Teresa Jornet de Lleida.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «La fe en Jesús, el vincle amb Eil, ens obre per a rebre la saba de l'amor de Déu, que multiplica la nostra alegria, ens cuida amb cura i fa brollar sarments fins i tot quan la terra de la nostra vida es torna àrida» (28 d'abril).

@Pontifex_es: «L'alegria de l'Evangeli, quan l'acollim de veritat, desencadena en nosaltres el moviment del seguiment, que provoca un veritable èxode de nosaltres mateixos i ens posa en camí cap a la trobada amb el Senyor i cap a la plenitud de la vida» (29 d'abril).

@Pontifex_es: «Les tres virtuts teològals són grans dons de Déu. Sense elles, podríem ser prudents, justos, forts i temperats, però no tindríem un cor que estima fins i tot quan no és estimat, no tindríem una esperança que gosa contra tota esperança» (1 de maig).

@Pontifex_es: «La llibertat de premsa és fonamental per a desenvolupar un prudent sentit crític, distingir la veritat de la mentida i aprendre a treballar de manera no ideològica per la justícia, la pau i el respecte de la Creació» (3 de maig).

Pelegrinatges a Medjugorje

per a visitar aquest poble on es diu que es va aparèixer la Verge Maria. La visita va coincidir amb la celebració d'un festival que va reunir persones de 80 països a l'entorn de la pregària i l'adoració mariana.

Precisament, el Bisbat organitza un pelegrinatge a aquesta població balcànica del 21 al 25 d'octubre, en un viatge que inclou visites a Mostar i als salts d'aigua de Thijalina. El preu del viatge es de 950 euros per persona, que inclou el viatge, les visites i l'allotjament en pensió completa.

Segons la tradició, la Verge Maria es va aparèixer diverses vegades en aquesta població a sis joves croats des del 24 de juny de 1981.

El papa Francesc ha declarat que aquestes visions mereixen un estudi profund per acreditar la seva autenticitat.

Una quinzena de lleidatans, acompanyats per Mn. Paco Ribas, van viatjar a Medjugorje (Bòsnia i Hercegovina) a principis del mes d'agost

Sant Bartomeu a Alpicat i Balàfia

Alpicat va celebrar, el passat 23 d'agost, la tradicional processó en honor a sant Bartomeu, patró de la població, coincidint amb la seva Festa Major. La imatge del sant, acompanyada pel rector, Mn. Manel Mercadé, les autoritats locals, els hereus i pubilles, i molts veïns va recórrer diversos carrers de la vila, abans de la celebració de la Missa solem-

ne. En acabar l'eucaristia es va fer el repartiment del pa beneït entre els veïns i veïnes.

Per la seva part, la parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Balàfia va celebrar també una missa en honor al sant, que és patró del barri, en el marc del programa d'actes de la Festa Major de Balàfia. Va ser un dels darrers actes presidits pels claretians Nemesi Solà, Josep Vilarrubias i Dion Paskalis abans de deixar la ciutat de Lleida.

Obertura del mil·lenari de Montserrat a la Catedral

La Catedral de Lleida ha celebrat l'obertura del mil·lenari del monestir de Montserrat. El passat dia 8, festa de la Nativitat de la Mare de Déu, es va celebrar una Eucaristia presidida pel bisbe Salvador, al final de la qual es va fer el lliurament de la cèdula de confrare, la insígnia i el lliantó als nous membres de la Confraria. A continuació, a l'altar de la patrona, es va descobrir la placa commemorativa de la seva recent restauració. En aquest sentit, el dia 13 de setembre, els restauradors José A. Ferrer i Lluís Capdevila van fer una xerrada per explicar en què ha consistit la seva feina i, tot seguit, hi va haver un concert a càrrec de la mezzosoprano Anna M.

Prada, acompanyada del mestre de capella, Mn. Joaquim Messalles.

REFLEXIONS

Reverència, acceptació i humilitat òntica (III)

Qualifiquen la filosofia del do com una moral de renúncia i de passivitat, com una actitud retrògrada i conservadora que posa límits als desigs de transcendir de tot ésser humà i que s'inspira en la mística del sacrifici i de la resignació. El transhumanisme es presenta com un moviment contra aquesta actitud de resignació i d'acceptació estoica. La vulnerabilitat és una dimensió constitutiva de la condició humana. La possibilitat de ser ferit és inherent a l'ésser humà. A parer seu, no hi ha vida humana sense vulnerabilitat. L'anhel d'una vida aliena al sofriment, a la malaltia, al fracàs, al patiment, en darrer terme, a la mort, és un anhel que està en el cor de tot ésser humà, però solament pot romandre com a anhel, perquè l'ésser humà és constitutivament vulnerable, finit, fràgil, làbil.

Mitjançant el desenvolupament tecnològic, l'ésser humà ha estat capaç de pal·liar alguns patiments, de curar certes malalties i de prevenir certs fracassos, però la vulnerabilitat és una arrel indestructible i sota mil formes emergeix, de nou, al bell mig de la civilització tecnològica.

Les epifanies de la vulnerabilitat són múltiples i irrompen en el cor de la vida humana per sofisticada i complexa que sigui. Irromp el patiment, la crueltat, el desamor, el sofriment, la malaltia, la guerra, la violència, la traïció, la fatiga, la buidor i, finalment, la mort. Imaginar que un complex sistema tecnològic pot extirpar la vulnerabilitat de la condició humana és un somni fantàstic que pot embruixar i generar esperança, però és una esperança volàtil, inconsistent.

La tecnologia, degudament emprada, pot millorar la qualitat d'existència de les persones i fer més confortable llurs vides i llurs feines en el món; també pot prevenir i pal·liar certs sofriments; però, a la vegada, genera, també, nous mals, nous sofriments, noves vulnerabilitats i riscos. Té, com la mateixa condició humana, una naturalesa dialèctica. Els tecnòlatres solament canten les grandeses del progrés tecnològic, però obliden els peatges que cal pagar.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere

Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dimecres [1C 12,31-13.13 / SI 32 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Feliu de Llobregat: □ Santa Maria de Cervelló o del Socós,

vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Tae-gon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dissabte [Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Levi,

apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

22. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 2, 12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9, 30-37]. Urgell: Beats Josep Batalla i Parramon, prev., i companys, mrs. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

Diumente XXIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«El Fill de l'home ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà»

Atots, segurament, ens costa d'acceptar la creu. Potser hi ha casos excepcionals que la reben amb alegria, però habitualment no és així. Als apòstols els va costar molt entendre la creu de Crist. L'evangeli d'avui ens presenta en primer lloc la confessió clara de Pere a la pregunta de Jesús: *I vosaltres, qui dieu que soc*. La resposta és contundent: *Vós sou el Messies*. Una confessió diferent del que pensava la gent: *Uns que Joan Baptista, d'altres que Elies, d'altres que sou algun dels profetes*. Però després veiem que Pere no entén gens què vol, que Jesús és el Messies. Perquè el Senyor diu: *El Fill de l'home ha de patir molt, els notables, els gran sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà*. I Pere això no ho entén. Fixem-nos que diu l'evangeli: *Pere pensant fer-li un favor...* És com dir: Jesús no sap el que diu; està en un error, jo l'he d'ajudar a sortir-ne! Per això diu el text: *Pere es posà a contradir-lo*. La resposta de Jesús és molt dura: *Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu sinó com els homes*. No acceptar la creu que acaba, tanmateix, en la resurrecció és no pensar com Déu. Als homes no ens agrada la creu. Però és el camí de l'evangeli. Per això la paraula tan dura de Jesús a Pere: *Satanàs*; ets un temptador; em vols apartar del camí de Déu. La primera lectura parla justament de la passió. És el Servent de Déu qui parla: *He parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*. Però el Servent no es troba sol: *El Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut... el Senyor em defensa, qui em podrà condemnar?* El Senyor sempre ens acompanya en el nostre camí de la creu; però aquesta forma part de la nostra vida. Sant Jaume ens recorda que *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta*. Una de les obres que hem de fer és portar la nostra creu. Pere havia formulat de paraula la fe i molt bé per cert, però no estava disposat a carregar-se la creu: era una fe sense obres.

Mn. Jaume Pedrés

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem ple-gats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

► Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R. M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu, l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que soc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.»

Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

► Lectura del llibre de Isaïas (Is 50,5-9a)

El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

► Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invo-co. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los la-zos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compa-sivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrima-s, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

► Lectura de la carta del apòstol Santiago (Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tie-ne fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y fal-tos del alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no les da lo neces-a-rio para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe».

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino pregun-tó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos les contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Tomando la pala-bra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a ins-truirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y es-cribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, miran-do a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera sal-var su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».